

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 8Csp/85/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6619203358
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Balážová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2020:6619203358.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec sudkyňou JUDr. Magdalénou Balážovou v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Advokátska kancelária Mýtina 48, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava, IČO: 37 927 795 proti žalovanej: R. Š., V. XX.XX.XXXX, B. P. B. XXX, XXX XX B., štátna občianka Slovenskej republiky, zastúpená: JUDr. Peter Vachan, advokát so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 42 350 026 o zaplatenie 4.906,33 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu žalobcu **z a m i e t a**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 25.07.2019 doručil súdu prvej inštancie právny predchodca žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s., skrátený názov: VÚB, a.s., IČO: 31 320 155 so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava - Ružinov návrh na vydanie platobnému rozkazu proti žalovanej, ktorým žiadal zaplatiť sumu 4.906,33 Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 31.12.2016 do zaplatenia a náhradu trov konania. V žalobe tvrdil, že ako právny nástupca spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130 z titulu zlúčenia uvedenej spoločnosti s VÚB, a.s. - uvedené vo výpise z OR OS Bratislava I, Oddiel: Sa Vložka číslo 341/B v zmysle Projektu rozdelenia zlúčením spoločnosť VÚB, a.s. ako právny nástupca pokračuje v prevádzkovaní tzv. ostatného podnikania zanikajúcej spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., ktorým sa rozumejú všetky ostatné zložky podnikania zanikajúcej spoločnosti okrem TRIANGEL - splátkového predaja a leasingu QCar.

2. Žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 01.12.2015 zmluvu o pôžičke č. 5025964/evidenčné číslo zmluvy (príd.autorizačný kód) na základe ktorej poskytol žalovanej pôžičku vo výške 7.396,40 Eur. Podľa zmluvy o pôžičke mala žalovaná pôžičku splácať v pravidelných 68 mesačných splátkach v sume 195,22 Eur až do celkovej sumy pôžičky vo výške 13.274,96 Eur (správna výška 12.418,16 Eur). Do podania žaloby žalovaná zaplatila sumu 4.429,89 Eur. Žalovaná porušila svoje povinnosti, prestala pravidelne platiť splátky a preto žalobca využil zákonnú možnosť podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 zák. č. 40/1964 Zb. (Občiansky zákonník) a po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva vyhlásiť predčasnú splatnosť pôžičky. Žalobca v zmysle citovaných ustanovení listom zo dňa 26.10.2016 - Predžalobná upomienka vyzval žalovanú na úhradu dlžných splátok v lehote 30 dní. Žalovaná výzvu prevzala dňa 07.11.2016, dlžnú sumu nezaplatila. Súčasne žalovanú upozornil na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, ktoré oprávnené žalobca využil a 19.12.2016 úver zosplatnil, o čom žalovanú informoval listom zo dňa 25.12.2016 - „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“. Doručenku o doručení

tohto oznámenia súdu nedoručil. Žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaná mala zaplatiť sumu 9.001,78 Eur, zaplatila sumu 4.429,89 Eur, čo preukazoval Prehľadom splátok a úhrad doručeným spolu so žalobou. Súčasne si uplatnil aj náklady vzniknuté v súvislosti s vymáhaním pohľadávky v sume 334,44 Eur s poukazom na ustanovenie § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Neuplatnil si zmluvnú pokutu vo výške 763,98 Eur.

3. V súlade so zákonným ustanovením § 54a Občianskeho zákonníka a § 138 prvá veta zák. č. 160/2015 Z.z. (Civilný sporový poriadok, ďalej „C.s.p.“) súd výzvou zo dňa 19.09.2019 oznámil žalobcovi, že po predbežnom právnom posúdení sa žaloba javí ako zjavne nedôvodná, právo žalobcu premlčané a vyzval ho na späťvzatie žaloby.

4. Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu prvej inštancie dňa 15.10.2019 tvrdil, že v konaní nedošlo k premlčaniu celého jeho nároku a tento bol uplatnený v rámci plynutia zákonnej 3-ročnej premlčacej doby pre uplatnenie práva. Vychádzal z tej skutočnosti, že podľa jeho názoru premlčanie dlhu, ktorý bol zosplatnený v súlade s právnymi predpismi nemožno počítať od splatnosti prvej nezaplatenej splátky. Rozhodujúcou pre posúdenie premlčania dlhu je splatnosť tej splátky, ktorá vyvolala zročnosť celého dlhu. Uvedenému svedčí aj právny názor JUDr. F. Sedlačka PhD. podľa ktorého: "V dôsledku doručenia dôvodnej žiadosti veriteľa o splatenie celej pohľadávky, nastáva strata výhody splátok a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť jednorazovo celý zvyšok dlhu. Ak dlžník svoju povinnosť nesplní, dostáva sa do omeškania a veriteľ je oprávnený vymáhať celý zostatok nesplateného dlhu žalobou. Premlčacia doba vo vzťahu ku celej neuspokojenej pohľadávke začne plynúť od splatnosti nesplnenej splátky, pre ktorú nastala strata výhody splátok." Vo vyjadrení žalobca poukázal aj na ustanovenie Zmluvných podmienok, kde v čl. 11 bod 11.4 sa uvádza: „Spoločnosť má právo na vyhlásenie okamžitej splatnosti Pôžičky v prípade, ak je klient v omeškaní so zaplatením jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a Spoločnosť upozornila na uplatnenie tohto práva Klienta 15 dní vopred.“ Súčasne poukázal na ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka a právne závery vyslovené v uznesení Krajského súdu Trenčín sp.zn. 17Co/447/2016 zo dňa 24.08.2017, uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 12Co/214/2017 zo dňa 31.08.2017 a doplnil, že k dátumu zosplatnenia žalobca z predpísaných 11 splátok evidoval úhradu necelých 7 splátok, pričom žalovaná sa dostala do omeškania so 7. splátkou splatnou dňa 20.07.2016. Z hľadiska naplnenia podmienok uvedených v čl. 11 bod 11.4 Zmluvných podmienok, kedy musí veriteľ evidovať omeškanie jednej splátky počas doby dlhšej ako 3 mesiace tak zosplatnenie v prejednávanej spore nastalo vo vzťahu k splátke splatnej 20.11.2016, pričom 3-ročná premlčacia doba by uplynula až dátumom 20.11.2019. Nakoľko žalobca podal žalobu na súd pred týmto dňom, jeho nárok nie je premlčaný. Pokiaľ žalovaná vykonala čiastkové úhrady dlhu, tieto musia byť započítavané vždy na najneskoršiu nezaplatenú splátku. Žalobca doručil súdu žalobu dňa 25.07.2019, žalovaná vykonala čiastkové úhrady vo výške 4.429,89 Eur, čo predstavovalo úhradu 22 splátok po 195,22 Eur a časť 23. splátky vo výške 135,05 Eur, ktoré boli riadne započítané na predpísané splátky a preto sa nejaví byť premlčaná žiadna splátka pred zosplatnením.

5. Súd doručil žalovanej dňa 23.10.2019 žalobu s prílohami, poučil ju o jej procesných právach a vyzval ju v súlade s ustanovením § 167 C.s.p. na vyjadrenie k žalobe. Žalovaná vyjadrenie súdu prvej inštancie doručila prostredníctvom svojho zástupcu dňa 03.12.2019 v ktorom súčasne ospravedlnila neúčast' na pojednávaní. Vo vyjadrení namietala, že žalobca v žalobe neuviedol, akým spôsobom overoval bonitu klienta. V zmysle § 7ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ktorý citovala a v nadväznosti na ustanovenie § 11 ods. 2 citovaného zákona v zmysle ktorého, „ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.“

Žalovaná nesúhlasila so žalobou sčasti zaplatenia nákladov na vymáhanie pohľadávky, pretože žalobca nepredložil žiadne listinné dôkazy, ktoré by preukazovali vznik nákladov a v tejto časti tvrdila, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno.

Žalovaná tvrdila, že zo strany žalobcu neboli splnené podmienky pre vyhlásenie zosplatnenia úveru v zmysle § 53 ods. 9 a 565 Občianskeho zákonníka preto, že žalobca nepreukázal doručenie oznámenia

o vyhlásení zosplatnenia úveru žalovanej. Poukázala na ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka podľa ktorého, „Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.“ Súčasne poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo 129/2010 zo dňa 28.01.2011 podľa ktorého, „Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručeníu je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručeníu najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície. Dovolací súd poznamenáva, že voči prítomnej osobe (t.j. osobe priamo účastnej pri právnom úkone, ktorý realizuje druhá osoba) prejav vôle pôsobí (je účinný) ihneď. Neprítomnej osobe (t.j. osobe, s ktorou osoba, realizujúca právny úkon nie je v bezprostrednom styku) musí prejav vôle dôjsť; nemusí jej byť doručení (adresátom prevzatý). Prejav vôle dôjde neprítomnej osobe vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície. Dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi (môže objektívne oboznámiť). Posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť i právnu istotu subjektov právnych vzťahov. Vzhľadom na konkrétnu situáciu je potrebné skúmať, či a ako i nedoručený (neprevzatý) prejav vôle pôsobí (je právne účinný) voči jeho adresátovi. K účinnému doručeníu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil, postačuje, že mal objektívnu možnosť tak vykonať.“ Keďže žalobca nemohol zosplatiť úver, považovala žalobu za podanú predčasne, žalobca nemá nárok na splátky, ktorých zročnosť nastala po podaní žaloby t.j. od 20.08.2019 do 20.07.2021.

6. Žalovaná ďalej tvrdila, že zmluva o pôžičke, ktorú so žalobcom uzatvorili dňa 01.12.2015 predstavovala tzv. refinančný úver, poskytnutím úveru vo výške 7.396,40 Eur došlo k splateniu predchádzajúcich úverov poskytnutých priamo od žalobcu v roku 2013, 2014 a 2015, kde podľa zmluvy o pôžičke bola výška záväzkov z predchádzajúcich zmlúv: 1.991,52 Eur, 2.329,67 Eur a 1.475,21 Eur. Oprávnenosť výšky odhadovaného zostatku úverových zmlúv neposudzoval žiadny súd, ale iba žalobca v postavení bankového subjektu. Žalovaná zastávala názor, že zmluvy o pôžičke boli buď bezúročné a bez poplatkov alebo neplatné a preto zmluva o pôžičke zo dňa 18.11.2015 je neplatná, keďže takýmto spôsobom dochádza k obchádzaniu zákona, resp. ku konaniu v rozpore s dobrými mravmi, pretože predmetom refinančného úveru zo dňa 18.11.2015 je aj zmluvný úrok a rôzne poplatky spojené s omeškaním, na ktoré však žalobca nemá nárok, keďže zmluvy o pôžičke z roku 2013, 2014 a 2015 sú bezúročné a bez poplatkov. Za týmto účelom žalovaná navrhla, aby súd vyzval žalobcu na predloženie zmlúv o pôžičke z roku 2013, 2014 a 2015 a, aby žalobca špecifikoval z čoho pozostával odhadovaný zostatok vo výške 1.991,52 Eur, 2.329,67 Eur, 1.475,21 Eur pri týchto zmluvách. Krajský súd Prešov vo svojom rozhodnutí zo dňa 28.06.2018 sp. zn. 21Co/173/2017 uviedol nasledovný právny názor k refinančnému úveru žalobcu: „V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 31.10.2017, sp.zn. 6Co/192/2016. V danej veci išlo podobnú situáciu, keď banka svojmu klientovi poskytla úvery za účelom úhrady záväzkov klienta voči banke na základe skorších úverových zmlúv. Krajský súd v ňom konštatoval cit.: „...,Zdá sa, že skutočnú výšku dlhov zo skorších úverov neposudzoval žiadny súd ale samotná banka a na preplatenie všetkého, čo stanovila ako dlh, vykontrahovala nový úver, teda bez objektívneho posúdenia skutočnej výšky pohľadávky a jej príslušenstva. A banka to robila opakovane. Vygradovanie úverovania bolo len logickým záverom procesu poskytovania úverov a zdá sa, že bez adekvátneho posúdenia bonity dlžníkov. Poskytnutie nového úveru a navyše bez zachovania continuity ochrany normami predpisov o spotrebiteľských úverov je spojené so spoločensky nežiaducimi rizikami. Po prvé ide o riziko, že neskorším úverom si banka preplatí aj plnenie z nečestných klauzúl. Okrem iného môže ísť napríklad o úroky (zmluvné) aj po splatnosti a úročené nad zákonom stanovený administratívny limit úrokov z omeškania, a teda v rozpore s § 517 ods. 2 OZ v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., príp. o neprijateľné poplatky alebo plnenie úrokov napriek bezúročnosti úveru. Po druhé ide o riziko, že neskorším úverom banka prekryje iné neprijateľné podmienky dojednané v skoršom úvere, napríklad neprijateľnú zmluvnú podmienku o predčasnom splatení (de fault) a iné. Tým, že novším úverom si banka doslova vytvorí stav na úhradu pohľadávky zo skoršieho úveru, môže sa spoliehať na to, že nikto nikdy sa už nebude zaoberať zmluvnými podmienkami skoršieho už „splateného“ úveru. Po tretie môže ísť o riziko, že sa dlžníci dostanú mimo úroveň ochrany pravidiel, ktoré dopadajú na spotrebiteľské úvery. Ide o typický prípad, keď na úhradu viacerých spotrebiteľských úverov sa poskytne nový vyšší úver, a to vo výške, ktorá je mimo rámec spotrebiteľských úverov. Spotrebiteľia sa tak dostávajú do nepriaznivejšej sféry úverovania mimo pravidiel pre spotrebiteľské úvery, teda sa im zhoršuje právna situácia, hoci plnia účelom výplaty skorších úverových záväzkov, ktoré plynú zo spotrebiteľských úverov. Rizikom je aj

preplatenie plnení z premlčaných práv. Odvolací súd je vzhľadom na vyššie uvedené riziká toho názoru, že ak sa spotrebiteľovi poskytol úver za takých okolností, že sa ním obišli pravidlá spotrebiteľských úverov, najmä údaj o celkových nákladoch na úver (RPMN), potom treba spotrebiteľom poskytnúť ochranu v spornom úverovom vzťahu, a to rovnakú ako pri spotrebiteľských úveroch. A o taký prípad ide aj za stavu, že sa novým úverom, ktorý formálne pre jeho výšku je nad hranicou pre spotrebiteľské úvery reštrukturalizujú skoršie spotrebiteľské úvery. Nič nebránilo banke poskytnúť separátne prípadne viaceré nové úvery tak, že by spotrebiteľia zostali kontinuálne v režime ochrany určenej pre spotrebiteľské úvery, no žalovaná banka to tak zjavne neurobila a pri formalistickom posudzovaní veci dostala žalobcov mimo dôležitej sféry kontrolovanej v rámci spotrebiteľských úverov, a to za stavu, že pri kontrahovaní mala plnú vedomosť o tom, že rozhodujúca časť úveru sa použije na úhradu záväzkov plynúcich zo skôr dojednaných spotrebiteľských úverov. V tomto kontexte je povinnosťou odvolacieho súdu ako plnohodnotného orgánu sústavy orgánov súdnej ochrany práv spotrebiteľov na jednotnom trhu EÚ naplniť príkaz plynúci z čl. 14 smernice Rady 87/102/E(S a konanie žalovaného, odvolávajúceho sa formálne na ustanovenie § 1 ods. 2 písm. e) zákona č. 258/2001 Z. z., posúdiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi využívajúce potrebu konsolidácie úverov spotrebiteľov a poškodzujúce spotrebiteľov kontrahovaním úveru, ktorý formálne, bez kauzálneho skúmania, nejaví znaky spotrebiteľského úveru. S uvedeným formalistickým záverom sa však súd ako orgán ochrany práva nemôže stotožniť už len z dôvodu, že spotrebiteľské záväzky vykazujú za každých okolností obligatórnu kauzalitu. Práve kauzalita kontrahovaného úverového záväzku núti skúmať nielen formálne znaky úverového kontraktu, ale aj jeho účel, ktorý v okolnostiach rozhodovanej veci smeruje nepochybne k výplate skôr poskytnutých spotrebiteľských úverových záväzkov. Preto znaky, ktoré inak vylučujú úverový kontrakt z pôsobnosti zákona č. 258/2001 Z. z., nemožno skúmať izolovane a uspokojiť sa iba s formalistickým náhľadom na vec. Práve naopak, akonáhle súd zistí kauzálnu súvislosť úverového kontraktu formálne sa javiaceho ako nie spotrebiteľského úveru so skoršími spotrebiteľskými úvermi a identifikuje konanie dodávateľa popísané v čl. 14 Smernice 87/102/EHS, nesmie odoprieť spotrebiteľovi ochranu, ktorú mu garantujú normy komunitárneho práva prostredníctvom zásahu orgánu štátu. V opačnom prípade by dochádzalo k súdom tolerovanému poškodzovaniu práv spotrebiteľov, čo je v okolnostiach významu agendy ochrany spotrebiteľa pre bezporuchové fungovanie jednotného trhu tovarov a služieb v podmienkach EÚ neprípustné.“ Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

7. Súd dňa 11.12.2019 vyzval žalobcu, aby sa písomne vyjadril k vyjadreniu žalovanej, doručil súdu zmluvy o pôžičke z rokov 2014, 2015, 2016 a vyšpecifikoval, z čoho pozostával odhadovaný zostatok vo výške 1.991,52 Eur, 2.329,67 Eur a 1.475,21 Eur v týchto zmluvách. Súd očakával vyjadrenie žalobcu v lehote 20 dní. Výzvu zástupca žalobcu prevzal dňa 17.12.2019, požadované dôkazy navrhnuté žalovanou súdu nedoručil.

8. Podaním žalobcu doručeným súdu dňa 05.02.2020 zástupca žalobcu žiadal, aby súd pripustil zmenu strany tak, že namiesto súčasného žalobcu bude v konaní vystupovať žalobca Intrum Slovakia, s.r.o., Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154. Súd uznesením č.k. 8Csp/85/2019-92 dňa 10.02.2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.02.2020 zmenu strany žalobcu pripustil. Žalobca tak v konaní preukázal aktívnu legitimáciu v súlade s § 524 Občianskeho zákonníka.

9. Pojednávanie dňa 11.3.2020 sa žalobca nezúčastnil. Jeho zástupca predvolanie prevzal dňa 06.03.2020, neúčast' neospravedlnil. Zástupca žalovanej predvolanie prevzal dňa 05.03.2020, neúčast' ospravedlnil. Súd pojednával v neprítomnosti strán a vykonal dokazovanie prečítaním žaloby, zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 01.12.2015, Prehľadu splátok a úhrad, Predžalobnej upomienky zo dňa 26.10.2016 s doručenkou, Oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 25.12.2016, listinných dôkazov tvoriacich súdny spis, popretím skutkových tvrdení žalovanej vo vyjadrení k žalobe, dôkazov o čiastočných úhradách žalovanou a zistil tento skutkový stav:

10. Právny predchodca žalobcu a žalovaná uzatvorili dňa 01.12.2015 (podľa obsahu) zmluvu o pôžičke, ktorou bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 7.396,40 Eur na refinancovanie už predtým poskytnutých pôžičiek (evidenčné číslo: 6161762 zo dňa 02.11.2013 výška záväzku 1.991,52 Eur, evidenčné číslo: 6190124 zo dňa 05.11.2014 výška záväzku 2.329,67 Eur, evidenčné číslo: 6202793 zo dňa 11.05.2015 výška záväzku 1.475,21 Eur a suma 1.600 Eur). Žalovaná sa zaviazala pôžičku zaplatiť počtom splátok 68, splatných mesačne vo výške 182,62 Eur, RPMN bola 21,94 %, fixná ročná úroková sadzba 21,94 %, priemerná hodnota RPMN 10,08 %, prvá splátka splatná 20.12.2015, termín konečnej splatnosti 7/2021, celkové náklady spotrebiteľa 5.021,76 Eur, mesačná výška poistenia 12,60 Eur,

odplata 21,94 %, sadzba poistenia 6,90 %, splátka s poistením 195,22 Eur, najvyššia prípustná výška odplaty 21,94 % a splátky boli splatné vždy do 20. dňa v mesiaci. Žalobca v žalobe tvrdil, že ku dňu podania žaloby žalovaná zaplatila sumu 4.429,89 Eur. Žalovaná neplatila pôžičku pravidelne, čo preukazoval Prehľadom splátok a úhrad, Predžalobnou upomienkou zo dňa 26.10.2016 upozornil žalovanú, že pokiaľ do 12.05.2016 nezaplatí úhrady splátky splatnej v mesiaci 08/2016 bude oprávnený úver zosplatiť. Žalovaná predžalobnú upomienku prevzala dňa 07.11.2016, dlžnú sumu nezaplatila. Právny predchodca žalobcu Oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru 25.12.2016 žalovanej oznámil, že úver zosplatiť, že dlh z úverovej zmluvy č. 5025964 sa stal splatným v celom rozsahu naraz ku dňu 19.12.2016. Súdu nedoručil dôkaz o tom, kedy Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru žalovanej doručil.

11. Žalobca v konaní preukázal Prehľadom splátok a úhrad, že k dátumu zosplatenia z predpísaných 11 splátok evidoval úhradu necelých 7 splátok, pričom žalovaná sa dostala do omeškania so 7. splátkou splatnou dňa 20.07.2016. Zo Zmluvných podmienok v čl. 11 bod 11.4 vyplývalo právo žalobcu vyhlásiť okamžitú splatnosť pôžičky v prípade, pokiaľ je klient v omeškaní so zaplatením splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace.

12. Z vykonaného dokazovania po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti mal súd preukázané, že žaloba žalobcu nie je dôvodná.

13. Je nepochybné, že zmluva o pôžičke uzavretá dňa 01.12.2015 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, keďže právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná bola spotrebiteľkou, kedy pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a súčasne bola zmluvou o spotrebiteľskom úvere na ktorú súd aplikoval ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch.

14. Platí, že členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (článok 6 bod 1 smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).

15. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a v tomto slova zmysle nie je rozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky (posudzuje sa, či zmluvná podmienka je z objektívneho hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa), ako ani to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú.

16. Podľa § 1 ods. 6 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 01.12.2015, ak spotrebiteľ a veriteľ z dôvodu neplnenia záväzkov spotrebiteľa vyplývajúcich z pôvodnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavru novú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorou sa odkladajú splátky alebo sa mení spôsob splácania a ktorej účelom je zabrániť prípadnému súdnemu konaniu o nárokoch veriteľa, pričom podmienky splácania vyplývajúce z novej zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie sú pre spotrebiteľa horšie ako podmienky splácania vyplývajúce z pôvodnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vzťahujú sa na novú zmluvu o spotrebiteľskom úvere ustanovenia § 1 až 3, § 4 ods. 5, § 5, § 6, § 8, § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. a) až l) a o) a t), ods. 4 a 6 až 8, § 11, § 12, § 14, § 16, § 18 až 23 a § 25 až 27.

17. V zmysle citovaného § 1 ods. 6 zák. č. 129/2010 Z.z. je predpokladom uzatvorenia novej zmluvy skutočnosť, aby podmienky splácania úveru vyplývajúce z novej zmluvy o spotrebiteľskom úvere neboli pre spotrebiteľa horšie ako podmienky splácania úveru vyplývajúce z pôvodnej zmluvy. K zhoršeniu podmienok splácania uzatvorením novej zmluvy by mohlo dôjsť napríklad v prípade, ak predchádzajúce záväzky boli premlčané, alebo boli dojednané neprímerane vysoké úroky, úver poskytnutý zmluvou mohol byť posúdený pre absenciu náležitostí zmluvy ako bezúročný a bez poplatkov a pod. Takýmto spôsobom by si uzatvorením novej zmluvy veriteľ mohol zabezpečiť vymoženie pohľadávok, na ktoré by inak nemal nárok.

18. Z dôvodu, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, súd je povinný takú zmluvu preskúmať, či neobsahuje ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

19. Hoci súd vyzval žalobcu (na návrh žalovanej, ktorá žiadala, aby žalobca preukázal zmluvy o úvere a na nich dlhy, ktoré boli refinancované úverom zo dňa 01.12.2015, žalobca tento dôkaz v priebehu konania nedoručil, nepoprel tak skutkové tvrdenia protistrany vo vyjadrení k žalobe.

20. Zo skutkového stavu tak vyplynulo, že žalobca nepreukázal existenciu záväzkov žalovanej z predchádzajúcich úverových zmlúv vid' bod 6 tohto rozsudku a citovaný rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 6Co/192/2016 zo dňa 31.10.2017. Podľa ustálenej právnej teórie a súdnej praxe je sporové konanie ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhnovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu prívodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať (§ 132 ods. 1 C.s.p.). Uvedené ustanovenie stanovuje teda aj dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť týchto skutkových tvrdení. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží teda na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Strana sporu, ktorý tvrdí určitú negatívnu skutočnosť, nenesie ohľadne tejto skutočnosti dôkazné bremeno; pri popretí tohto tvrdenia protistranou táto sama ponese dôkazné bremeno ohľadne svojho pozitívneho tvrdenia.

21. Keďže žalobca okrem žaloby a vyjadrenia doručeného na výzvu súdu nepreukázal svoje tvrdenia o výške záväzkov žalovanej v čase poskytnutia refinanc pôžičky dňa 01.12.2015, neudržal tak dôkazné bremeno, nepreukázal svoje tvrdenia na základe ktorých by mu vznikol nárok na zaplatenie sumy 4.906,33 Eur žalovanou. Preto súd žalobu žalobcu zamietol. Žalobca súčasne nevyvrátil tvrdenia žalovanej o porušení ustanovenia § 7 ods. 1 s následkom v § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, lebo žiaden dôkaz súdu nedoručil.

Žalobca v konaní nepreukázal ani svoje tvrdenie o zosplatnení úveru, podľa tvrdenia v žalobe žalovanej doručil Oznámenie o zosplatnení úveru, avšak nedoručil dôkaz o tom, kedy jej bolo doručené. Tu súd zhodne s tvrdením žalovanej poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/129/2010 zo dňa 28.01.2011, čím sa javila žaloba žalobcu ako podaná predčasne.

22. Súd považuje za potrebné uviesť, že v súvislosti s aplikáciou § 54a Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, „premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.“ Súd dospel k záveru, že právo žalobcu nie je premlčané, žalobca upozorňoval žalovanú na zaplatenie dlžnej splátky splatnej 20.08.2016 Predžalobnou upomienkou zo dňa 26.10.2016 a v súlade s § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorých mohol vyhlásiť okamžitú splatnosť do 19.12.2016, čo aj urobil. Premlčacia doba žalobcovi plynula od 20.08.2016, žalobu súdu doručil dňa 25.07.2019, čiže včas (§ 101 Občianskeho zákonníka).

23. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd vychádzal z § 262 ods. 1 C.s.p. z ktorého vyplýva, „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“ Súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z § 255 ods. 1 C.s.p. z ktorého vyplýva, „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.“

V tomto spore bola žalovaná v konaní úspešná v plnom rozsahu, zásadne má nárok na náhradu trov konania od žalobcu.

24. Podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní odo dňa doručenia písomného vyhotovenia rozsudku na Okresný súd Lučenec, Dr. Herza 14, 984 37 Lučenec.

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde, a aby každá strana sporu dostala jeden rovnopis odvolania. Ak strana sporu nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jej trovy.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Podľa § 367 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd.

Podľa § 367 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

Podľa § 367 ods. 3 Civilného sporového poriadku, právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti.

Podľa § 368 Civilného sporového poriadku, osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia.

Podľa § 369 ods. 1 Civilného sporového poriadku, dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

Podľa § 369 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania.

Podľa § 369 ods. 3 Civilného sporového poriadku, ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

Podľa § 369 ods. 4 Civilného sporového poriadku, ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Podľa § 1 písm. a) zák. č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID - 19 v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony podľa ktorého, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú.